

Borsodi L. László
LÉPCSŐ, LÉTRA

Miért költöztél ki a lakásodból,
miért kapcsoltál ki telefont, villanyt,
miért tértél ki előlem az utcán,
idegen városban miért hagytál veszni,
miért hallgattál nappal és éjjel?
Miért nem törtél legalább gallyat,
miért nem szórtál morzsát, követ,
miért nem vésted nevedet fába,
miért nem bíztad hangod madarakra,
remegésedet nyúlra, mókusra, őzre?
Miért akartad, és miért nem akartad?
Fűszálak, szelek, vízcseppek, holdak?
Meddig készülődjek, magammal mennyit?
Honnan induljak, hová ne érkezsem?
Miért nincs hozzád lépcső vagy létra?

SÖTÉTBEN, FÁZVA

Nem tudom, nézel-e, s ha igen, honnan, hogyan:
hogy állandóan figyelsz, vagy leskelődsz utánam,
hogy figyelmed fókuszában vagyok,
vagy perifériás látásod észlel csupán.
Nem tudom, nem tudhatom, milyen a tekinteted,
amikor tényleg az akarok lenni, akinek látszom,
amikor játszom másokkal, és szabad így leszek,
majd menekülőre fogom előlük, magam elől,
miközben te tudod, nincs mód megszökni tőled.
Nem tudom, mit érezhetsz, ha rosszat gondolok,
ha számon kérlek, vagy rólad megfeledekzem,
és időszerűek-e a jelzéseid, hogy újrakezdjem,

biztatsz-e, vagy végképp lemondnál rólam.
Bárhogy van, tiéd a hatalom, mindent megtehetsz,
azt is, hogy nem teszel semmit, szemed behunyod,
ahogy lehunyom én is, hogy meg ne lássalak,
csak elképzeld: fejemet öledbe hajtom,
vagy fázok egyedül, ahogy fázol te is nélkülem.

MÁSOK ÁLMA

Ad notam Ady Endre

Évek, évtizedek óta nincs semmim,
csak a szavaim vannak, a szavaim,
hosszú hajam, gyenge bal szemem,
a túlsúlyom és súlyos bűneim.
Csak anyyim van, amit megtettem,
elkövettem vagy elmulasztottam –
másokért, magamért, érted, ellened.
Szobám cella, kamrám jéghideg,
pincém verem, kertem csupa gyom.
Indulnék, indulnék én vissza, haza,
de az úton medvék, bennem farkasok,
akiket szerettem, messze – föld alatt,
és te is csak mások álmaiban laksz.
Nincseimmel most mihez kezdjek,
s mi lesz, ha egyszer megszámlálsz?

ÉSZAKNAK, DÉLNEK

Hiába esik, hiába fúj.
Napsütésre miért, meddig?
Elindulhatunk a hegyre,
ahol, lehet, örök a nyár,
vagy tán örökebb a tél.

Indulhatunk, visz a lábunk,
de jól tudjuk, nem hív senki,
s nincs, ki itt lenn visszatartson.
A fákra gyanta vagy hó tapad,
nem kérdezzük, melyik, miért.
Szemünk felhőt keres, csillagot,
míg bennünk tavak sejlenek.
S ha eljutnánk a szemhatárig,
megyünk tovább északnak, délnek.

*Csíksomlyó,
2021. július 23–25.*

*Gyökeret vertek lábaink, 2023
(100 x 100 cm, akril, vászon)*